

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 15 0 К 003779 18 Кж 2
Бања Лука, 30.11.2018. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића као председника вијећа, Даниеле Миловановић и Обрена Бужанина, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог С.М., због кривичног дјела тешког убиства из члана 125. став 1. тачка 1. Кривичног законика Републике Српске, у стицају са кривичним дјелима тешке тјелесне повреде из члана 132. став 1., недозвољене производње и промета оружја или експлозивних материја из члана 361. став 1. и недозвољене производње и промета опојних дрога из члана 297. став 1. истог закона, одлучујући о жалби његовог браниоца, изјављеној против рјешења Окружног суда у Требињу број 15 0 К 003779 18 Кв 5 од 08.11.2018. године, у сједници вијећа одржаној дана 30.11.2018. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог С.М., изјављена против рјешења Окружног суда у Требињу број 15 0 К 003779 18 Кв 5 од 08.11.2018. године.

О б р а з л о ж е њ е

Рјешењем Окружног суда у Требињу број 15 0 К 003779 18 Кв 5 од 08.11.2018. године, утврђено је да и даље постоји оправданост притвора према оптуженом С.М., против кога се пред тим судом води кривични поступак због кривичног дјела тешког убиства из члана 125. став 1. тачка 1. Кривичног законика Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број: 64/17, у даљем тексту: КЗ РС), у стицају са кривичним дјелима тешке тјелесне повреде из члана 132. став 1., недозвољене производње и промета оружја или експлозивних материја из члана 361. став 1. и недозвољене производње и промета опојних дрога из члана 297. став 1. истог закона.

То рјешење донесено је у поступку контроле оправданости притвора која се врши по истеку два мјесеца од дана доношења посљедњег рјешења о притвору, а због постојања притворског разлога прописаног у члану 197. став 1. тачка г) Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 53/12, 91/17 и 66/18, у даљем тексту: ЗКП РС).

Против тог рјешења благовремено је изјавио жалбу бранилац оптуженог В.М.Ћ., адвокат из С., због повреде Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: ЕКЉП), битне повреде одредаба

кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи, побијано рјешење преиначи, тако што ће се притвор укинути и оптуженом одредити мјере забране или да се рјешење укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Разматрајући спис, побијано рјешење и жалбу, одлучено је као у изреци овог рјешења из сљедећих разлога:

Жалбом браниоца оптуженог оспорава се постојање основане сумње да је оптужени починио кривично дјело тешког убиства, тврдњом да се на основу исказа свједока Р.П., искључује стандард подмуклости и пледира блажа правна квалификација дјела. Осим тога, жалбом се оспорава и правилност чињеничних утврђења, па слиједом тога и закључак првостепеног суда о даљој потреби примјене мјере притвора по успостављеном притворском разлогу.

Оцјењујући те приговоре, овај суд налази да су они неосновани. Наиме, основана сумња да је оптужени починио кривично дјело тешког убиства из члана 125. став 1. тачка 1. КЗ РС, у овој фази поступка није доведена у питање, јер исказ свједока П., не може се посматрати издвојено од других доказа који се изводе на претресу, већ у склопу цјелокупне процесне грађе, а приликом доношења коначне одлуке о кривичној ствари.

Надаље, аргументима изнесеним у образложењу жалбе, не може се оспорити ни правилност чињеничне основе побијаног рјешења, на којој је заснован закључак о постојању притворског разлога из члана 197. став 1. тачка г) ЗКП РС.

Наиме, супротно становишту жалбе, побијано рјешење је правилно утврдило да би пуштање на слободу оптуженог, резултирало стварну пријетњу нарушавања јавног реда. Правилно се у побијаном рјешењу доводи у међусобну повезаност начин и мјесто извршења кривичног дјела тешког убиства за које се оптужени терети, са посљедицама тог дјела (смртно страдање једне младе особе, тешко рањавање друге особе која је хтјела да склони нож од оптуженог), са понашањем оптуженог послје извршеног кривичног дјела (са двије пушке и пуно муниције побјегао и сакрио се од органа гоњења), затим са чињеницом да се догађај десио у граду, у угоститељском објекту, у присуству више људи, претежно младих, као и са психоструктуром личности и ранијом осуђиваношћу оптуженог, што се рефлектује на страх грађана за безбједност. Дакле, све околности наведене у побијаном рјешењу и по оцјени овог суда указују на висок степен друштвене опасности дјела и извршиоца и представљају ванредне околности, које би у случају пуштања оптуженог на слободу, имале за резултат стварну пријетњу нарушавања јавног реда, па је првостепени суд правилно поступио када је утврдио да и даље постоји оправданост притвора према оптуженом из притворског разлога предвиђеног у одредби члана 197. став 1. тачка г) ЗКП РС. Осим тога, за постојање овог притворског разлога диспозиција конкретне законске одредбе не прописује нарушавање јавног реда, већ стварна пријетња нарушавања јавног реда, због чега су неосновани и жалбени приговори којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС.

Обзиром да се према наводима из жалбе, повреде права оптуженог загарантованих ЕКЈП, везују за битне повреде одредаба кривичног поступка, то је овај суд кроз оцјену неоснованости тих приговора, утврдио да нису основани и приговори којима се истиче да је првостепени суд повриједио права оптуженог загарантованих ЕКЈП.

Дакле, у вријеме доношења побијаног рјешења, а у фази контроле оправданости притвора, по истеку два мјесеца од доношења посљедњег рјешења о притвору, у складу са чланом 202. став 1. ЗКП РС и овај суд налази да се нису измјениле околности које су постојале у вријеме доношења претходног рјешења и које оправдавају даљу примјену мјере притвора.

Стога залагање жалбе да се побијано рјешење укине, односно, преиначи и умјесто притвора да се оптуженом изрекну мјере забране, није основано.

Како из наведених разлога жалба није основана, ваљало је исту одбити на основу члана 337. став 3. ЗКП РС и одлучити као у изреци овог рјешења.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић